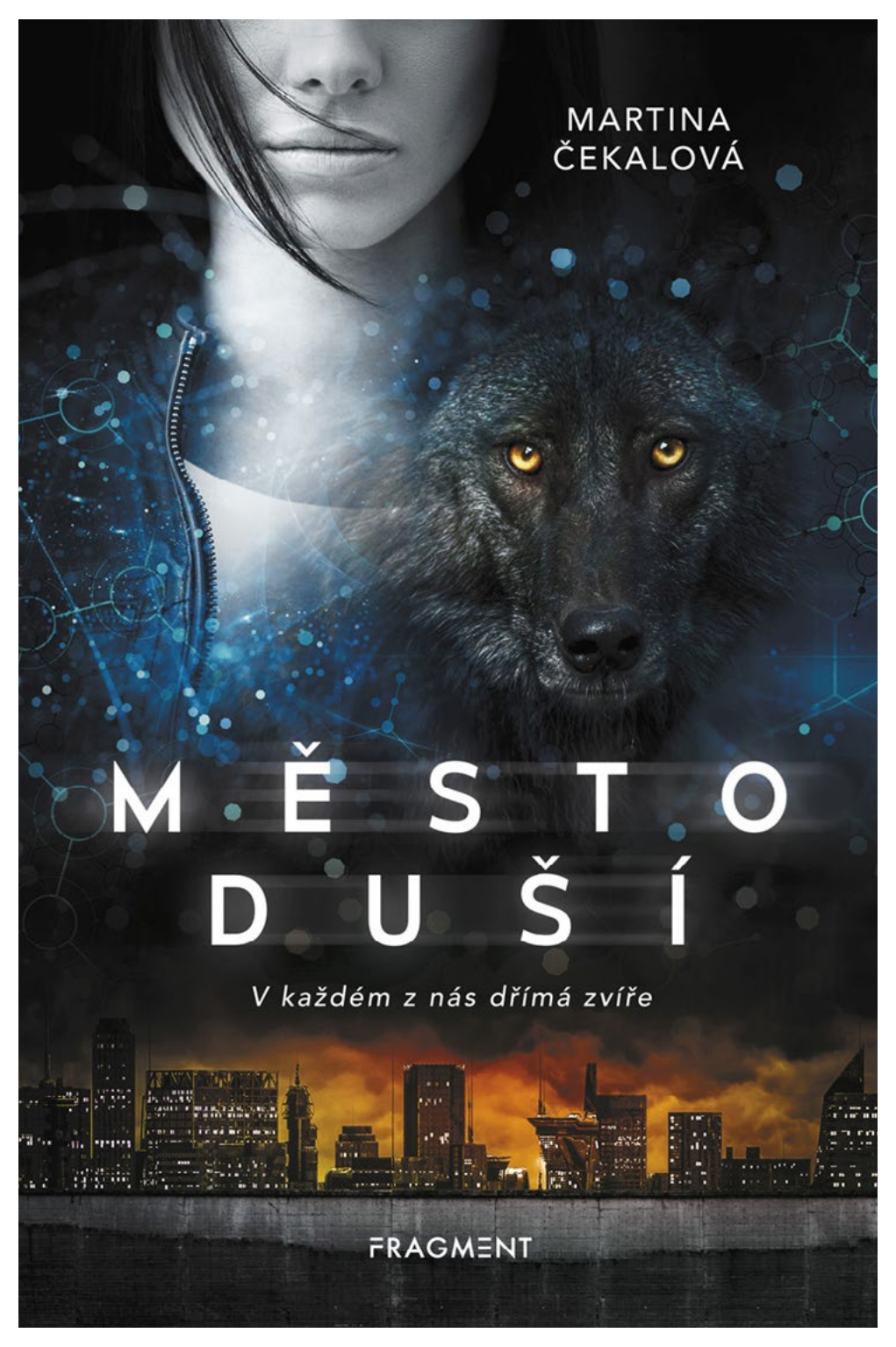

The poster features a close-up of a woman's face in the upper left, with her eyes closed and a serene expression. A dark wolf with glowing yellow eyes is positioned in the center, looking directly at the viewer. The background is a dark, atmospheric cityscape at night, with buildings illuminated by warm lights. Overlaid on the scene are blue, ethereal patterns resembling molecular structures or neural networks. The title 'MĚSTO DUŠÍ' is prominently displayed in the center, and the author's name 'MARTINA ČEKALOVÁ' is in the top right.

MARTINA
ČEKALOVÁ

MĚSTO DUŠÍ

V každém z nás dřímá zvíře

FRAGMENT

Město duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Čekalová
Město duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

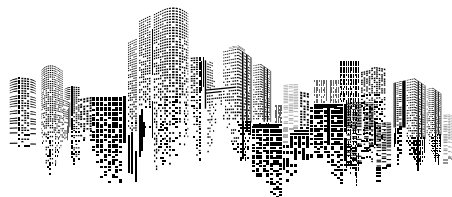
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

M Ě S T O D U Š Í

MARTINA ČEKALOVÁ

FRAGMENT

PROLOG

Neuvěřitelné, nepřipustné, úžasné, nebezpečné... Právě tato slova se ozývala nejčastěji skrze vzrušený šepot, linoucí se celou zasedací místností ve vědeckém centru. Podél obrovského stolu seděli bok po boku muži a ženy v bílých laboratorních pláštích, vojenských uniformách i formálních oblecích. Ti všichni patřili k vysoce postaveným osobám ve svém oboru.

„Prosím, uklidněte se!“ ozval se hluboký hlas muže, který byl ředitelem výzkumného centra. Byl to již muž v letech, sedící skoro v samém čele stolu v padnoucím obleku. Vstal a tím na sebe přilákal pozornost všech v místnosti, také uklidnil ruch, který tam ještě před chvílí panoval. Atmosféra kolem najednou zhoustla, na čele ředitele vyrazil pot, a když promluvil podruhé, jeho hlas již nebyl tak autoritativní, ale naopak se trochu třásl.

„Zaujměte, prosím, svá místa. Budeme pokračovat v tomto zasedání. Žádám mluvčího vědecké skupiny, aby nás více obeznámil s výsledky výzkumu.“

Ředitel se poněkud neelegantně zhroutil na své místo. Bílým kapesníkem si otřel pot z čela a pohled držel upřený na dřevěné desce stolu. Očividně byl stále otřesen z toho, co sám věděl již dávno předtím, než tuto důležitou a utajenou poradu svolal.

Nicméně všichni přítomní uposlechli žádosti a zaujali svá místa. Výjimkou se ukázala být drobná žena, oděná v dlouhém bílém

laboratorním pláští. Vstala z místa mezi svými kolegy a rozhodným krokem kráčela přes místnost, aby získala pozornost. Jediným zvukem narušujícím ticho byl rytmický klapot podpatků, který ženu doprovázel.

Přesto, že se na ženu upírala váha pohledu každého člověka v místnosti, nedala najevo ani špetku nejistoty. Plynulým pohybem si posunula brýle na nose a postavila se přímo do čela stolu. Na její pokyn dva asistenti opustili svá místa a začali každému přítomnému účastníkovi rozdávat žluté složky označené čísly. Zatím si jen každý zvědavě prohlédl složku ležící před ním a pozastavil se nad vytištěným logem laboratoře na titulní straně.

„Dovolte mi, abych se představila,“ ozval se ženský hlas a pár očí si zpoza brýlí prohlédl celý prostor.

„Jsem doktorka Lockwoodová a jsem vedoucí výzkumu zabývajícího se způsoby, jak přirozeně zvýšit lidskou imunitu.“

Z krku ředitele se vydral zvláštní zvuk vyjadřující směsici úzkosti a obav. Vypadalo to však, že si ho nikdo nevšiml, protože všichni upírali pozornost na ženu, která měla hlavní slovo. Stačilo jen, aby doktorka kývla hlavou, a celá místnost potemněla, což jen zvýšilo celkové napětí do chvíle, než se rozsvítila obrazovka na zdi a odhalila fotografie padesáti mužů a žen, společně s jejich popisem věku, zaměstnání a lékařských zpráv. Teď nastal čas, aby složky na stole odhalily svá tajemství. Doktorka Lockwoodová vyčkala několik dlouhých minut na první reakce. Pátravýma očima přejížděla po zarmoucených výrazech, čelech zkroucených zmatkem, překvapených obličejích i po viditelně vyděšených tvářích.

„Doufám, že všichni přítomní mají přinejmenším v mlhavé paměti odsouhlasený nábor dobrovolníků, který proběhl před čtyřmi měsíci. Právě teď se díváte na jejich fotografie,“ oznámila doktorka a přitáhla tak pozornost hostů k obrazovce.

„A toto jsou výsledky experimentu.“ Po těchto slovech se snímek na obrazovce změnil. Fotografie nahradil jednoduchý obraz rozdělený na dvě poloviny. Na každé straně byla zobrazena několikásobně zvětšená animace genetické šroubovice. Zatímco skupina oděná do bílých plášťů jen sklopila pohledy k zemi, zbylá většina zúčastněných hleděla na obraz v naprostém zmatku.

„Doktorko, nerad přerušuju váš výklad, ale mohla byste vysvětlit, na co se to vlastně díváme?“ sebral odvalu promluvit muž ve slušivém obleku a decentní kravatě.

„Samozřejmě,“ odkašlala si doktorka Lockwoodová. Ona sama ani nečekala, že by si člověk bez lékařských nebo chemických vědomostí všiml drobných rozdílů mezi oběma snímky.

„Jak jsem již zmínila, cílem našeho výzkumu bylo najít přirozenou cestu k tomu, aby se lidské tělo stalo imunním proti virům a bakteriím, zkrátka všeobecně proti veškerým onemocněním, vůči kterým tuto imunitu postrádá.“

V celé místnosti vládlo ticho, hlas doktorky se rozléhal s jemnou ozvěnou odrážející se od stěn místnosti.

„Každý z dobrovolníků byl nakažen určitým druhem onemocnění, počínaje lehkým nachlazením přes silnou chřipku až po případ rakoviny. Ještě před tím, než se zeptáte, můžu s radostí sdělit, že vyvinutá vakcína opravdu potlačila nežádoucí příznaky, nebo přinejmenším drtivou většinu z nich.“

Doktorka Lockwoodová udělala krátkou pauzu, aby si prohlédla své publikum. Možná, že v myslích některých z nich se již formoval plán, jak s tímto úžasným objevem prorazit na trhu. Nikdo si nevšiml, jak se osoby v pláštích začaly na svých místech ošívát.

„Nícméně se objevily vedlejší účinky, se kterými jsme nepočítali.“ Obrazovka se opět změnila, tentokrát se nejednalo o fotografii, ale o krátký videozáznam, jenž se přehrával znovu a znovu, jako

nekonečná smyčka, mezitím co doktorka pokračovala ve svém výkladu.

„Toto je jeden z dobrovolníků našeho experimentu. Záznam byl pořízen dva týdny poté, co byl do těla tohoto muže vpraven vzorek vakcíny.“

Videozáznam byl docela krátký. Muž ve věku kolem třiceti let přecházel po místnosti sem a tam. Jeho pohyby byly prudké, trhané. V jednom okamžiku si přitiskl obě dlaně k hlavě a padl na kolena. I bez zvuku bylo každému divákovi jasné, že se ten muž svíjí v bolestech.

„Subjekt si stěžoval na silné bolesti hlavy, bolesti svalů a celkovou únavu a vykazoval i určité známky paranoie. Tvrdil, že ho něco sleduje. Je mi jasné, co se vám všem pravděpodobně honí hlavou. Sama jsem pověřila našeho psychiatra, aby tento případ prověřil, ale pak... se stalo tohle.“

Oči každého člověka v místnosti sledovaly nové video, jeden ze záznamů kamery. Byl tam zachycen stejný muž, který křičel na ženu před sebou. Při bližším zkoumání mohl kdokoli rozeznat postavu doktorky Lockwoodové. Zatímco doktorka hovořila klidně, mužova agrese stoupala a tehdy, kdy muž rázně vykročil v předvěsti fyzického útoku, se obraz zastavil.

„Všimněte si prosím nepatrného obrysu na záznamu vlevo,“ podotkl ženský hlas, zatímco se objevil červený kruh v místech, která byla míněna. V celé místnosti opět panovalo ticho, dokud se neozval skřípot doprovázející odsunutí židle.

„Se vši úctou, doktorko. Nejsem v těchto věcech zrovna zběhlý a opravdu bych ocenil, kdyby se celá tato porada dostala konečně k jádru věci. Už jsme tu strávili spoustu času, a já zatím nevidím žádný rozumný výsledek,“ prohlásil rozhořčeným tónem podsaditý muž a opět se posadil. Podle souhlasných výrazů a nepatrných

přítakání několika dalších účastníků nebyl jediný, kdo sdílel stejnou myšlenku.

„To, na co se snažím poukázat, je zvláště vytvořená anomálie, která se zhmotnila poblíž testovaného subjektu. Pokud se pořádně podíváte, možná rozeznáte čtyři končetiny, hlavu a...“

„To se nám vážně snažíte naznačit, že jde o zvíře!?“ Náhlý výkřik jedné z žen zcela přerušil doktorčin výklad a rozpoutal zuřivou debatu v celé místnosti. Hlasy se překřikovaly, hádaly a neplýtvaly rozhořčením.

„To je naprosto absurdní!“

„Není to fyzicky možné!“

„Je to hloupost!“

Doktorka Lockwoodová trpělivě čekala, až pomine nejhorší vlna pobouření. Teprve poté si dovolila předstoupit ke stolu a její hlas nabral na takové intenzitě, jakou by u ženy jejích rozměrů a věku málokdo očekával.

„Toto je vědecký fakt. A my můžeme právě stát na prahu přelomového objevu v oblasti genetiky. Dovolím si poznamenat, že většina světových objevů vznikla jen úplnou náhodou,“ hovořila pevným hlasem a nedala prostor k žádnému dotazu, zatímco odkázala na obrazovku za svými zády, kde se znovu objevily fotografie účastníků experimentu.

„Vytvořili jsme vakcínu za pomoci vzorce obsahujícího i zvířecí DNA, protože některá zvířata oplývají imunitními látkami, které lidské tělo neprodukuje. Máme fakta, jež naši teorii potvrzují. Ať už tuto zvláštní anomálii vyvolalo cokoliv, tak došlo k něčemu neuvěřitelnému.“

Doktorka Lockwoodová se narovнала v zádech. A konečně dala prostor k otázkám. Tentokrát nezačal nikdo křičet ani nedošlo k hádkám, ale všichni účastníci jednání si vyměnili zvláštní pohledy.

„Opravdu tomu mám rozumět tak, že se díváme na zvíře? Ten muž se nějak mění, nebo...“

„Dovolte mi vás teď zastavit,“ zvedla doktorka prst a věnovala plnou pozornost mladíkovi, který dotaz položil.

„Zatím ještě nemáme veškeré podrobnosti, ale představte si jakési zrcadlo, zhmotněný obraz našich pocitů a toho, co se děje v našich myslích, mimo naše tělo. Když to zjednoduším, určitě jste byli někdy na základě svých povahových rysů přiřazeni k nějakému živočišnému druhu, nemám pravdu?“

Muž, který dotaz položil, nepatrně přikývnul, ale nevypadal, že by byl s celkovou odpovědí spokojen.

„Dá se to nějak zvrátit?“ zeptala se žena sedící v bližší polovině stolu s pohledem upřeným na obrazovku. V jejích očích se odrážela jistá sympatie s osudem muže, kterého viděla, i špetka fascinace.

„To zatím nevíme. Celá tahle věc je jedno velké možná a v tuto chvíli nemáme ani sebemenší tušení, co všechno teď bude následovat.“

Doktorka Lockwoodová se sama na chvíli zamyslela nad tím vším, co viděla za poslední týdny. Ještě teď jí mráz přecházel po zádech při vzpomínce na všechny účastníky projektu a jejich vyděšené tváře. Ona sama si nikdy nepomyslela, že by mohla být svědkem něčeho takového.

„Co tedy navrhuje, doktorko?“

Jeden jediný dotaz, který se ozval od jednoho z účastníků, měl za následek, že se doktorka Lockwoodová ocitla pod náporem pozornosti. Každý nedočkavě čekal na její odpověď se zatajeným dechem, včetně vědců jejího vlastního výzkumného týmu.

„Navrhuju, aby experiment pokračoval. Musíme provést nový výzkum, na základě kterého budeme schopni určit příčinu této prazvláštní anomálie, a budeme doufat, že to bude mít přínos pro naši budoucnost i svět vědy.“

Po doktorčině odpovědi obrazovka za jejími zády zhasla a na chvíli se celá místnost ponořila do tmy. Když se rozsvítila světla, odhalila zachmuřené tváře. Čekalo je těžké rozhodnutí. Ze svého místa se znovu zvedl samotný ředitel. Už nepůsobil tak vyděšeně, přesto se roztřesenýma rukama pokoušel zapnout sako a jeho hlas prozrazoval nervozitu.

„Je načase, abychom odhlasovali odpověď na otázku tohoto zasedání. Ten, kdo hlasuje pro pokračování ve výzkumu doktorky Lockwoodové, nechť zvedne ruku.“

1. KAPITOLA

„26... 27... 28... 29... 30! To stačí, McRainová, dejte si pauzu!“ křičel na mě můj trenér a instruktor pro posilování a tělesnou kondici Collagan. I přes jeho hrůzu nahánějící tón jsem se jen pousmála a přestala počítat jednotlivé shyby.

Seskočila jsem z hrazdy na žíněnku a cítila, jak mi svaly v horní polovině těla mravenčí od fyzické námahy. Byl to dobrý pocit. Unavit tělo a vyčistit si mysl. Rozhodla jsem se uposlechnout Collaganovy rady a několika kroky překonala vzdálenost od hrazdy k jedné z lavic určených k odpočinku. Posadila jsem se a poslepu nahmatala láhev s vodou, kterou jsem zde před hodinou odložila. Během chvíle se mi podařilo vyprázdnit celý její obsah.

Až tehdy jsem cítila, jak se mé tělo uklidňuje a zbytek adrenalinu vyprchává. Ze zvyku jsem očima přelétla celou místnost. Dnes nebyl zrovna nejrušnější den a tělocvična se zdála poloprázdná. Byla jsem zde jen já a Collagan, který měl na starost skupinu dětí ve věku přibližně od deseti do dvanácti let.

Když jsem se ohlédl na druhý konec místnosti, zrovna pomáhal jedné z žákyň zvládnout přemet na závěsných kruzích. Nutno podotknout, že se jí to ani trochu nedařilo. Chyběla jí síla v ruce a stejně tak správná technika.

Ručníkem jsem si otřela pot z čela, zatímco jsem dál sledovala marnou snahu dívky na kruzích a byla přímým svědkem toho, jak

trenérovi dochází trpělivost. Šlo vlastně o malé detaily. To, jak mu s napjatým výrazem cukl koutek úst, když dívka předvedla další nepovedenou otočku, nebo malá vráska, o které jsem byla přesvědčená, že se tvoří nad jeho pravým obočím, přestože jsem ji na takovou vzdálenost nemohla vidět. To všechno byly jen lehce přehlédnutelné náznaky, ale jak by někdo mohl přehlédnout žlutočernou šelmu, která splývala ve vzduchu jen pár metrů od žíněnky? Duše trenéra Williama Collagana byla přesně taková jako její majitel. Na první pohled nepřístupná a drsná, přesný obraz jeho emocí. Obvykle ladné pohyby, které byly pro duše typické, se vytrácely pod netrpělivostí trhaných škubnutí, přestože se tlapy šelmy fyzicky nedotkly země.

Nikdy mě nepřestalo fascinovat to, jak duše překonávaly rovinu fyzického světa. Sledovat, jak se hmatatelné obrysy dokázaly během jediného okamžiku rozplynout do působivé hry světél předtím, než se zcela vytratily, a jak opět nabíraly původní podobu.

Uhnula jsem očima ve chvíli, kdy se hlava duše, kterou jsem celou dobu pozorovala, obrátila mým směrem a pár pronikavých světél, jež teď zářila v očních důlcích, se plně soustředil na mě.

Svoji pozornost jsem proto zaměřila raději jinam. Tentokrát přímo na nešťastnici, která byla zcela jasně na pokraji svých sil. Na čele se jí perlil pot a paže se jí třáslы od námahy a vyčerpání. Její vrstevníci ji sledovali se směřicí podpory, ale i mírného strachu v očích. Nemusela jsem se ani tolik snažit, abych zahlédla duši, která patřila právě jí. Mihotala se ve vzduchu. Velmi blízko dívčina těla, tak jak to u dětí bývalo. Vzdálenost, na niž se mohla duše vzdálit od svého majitele, se zvyšovala postupně s věkem.

Formování duše byl složitý proces, který vyžadoval disciplínu, znalost vlastní povahy, a především neustálý dozor. Přimhouřila jsem oči a soustředila se. Pokusila jsem se odkrýt z dívčiny duše, co

nejvíce jsem mohla, povzbudit ji. Snažila jsem se být opatrná, ale ve chvíli, kdy se ozval vysoký výkřik, mi došlo, že jsem nejspíš selhala.

Celá tělocvična ztichla. Dívka, která ještě před chvílí visela na kruzích, ležela na žíněnce, hlouček zvědavých dětí se shromáždil kolem ní. Nedokázala jsem se pohnout. Ne, když jsem i přes vzdálenost viděla, jak má dívka oči doširoka otevřené mým směrem. Její oči byly kobaltově modré a byly vyděšené. I ostatní si museli všimnout směru jejího pohledu a já se stala středem nechtěné pozornosti.

Trenér Collagan poklekl na zem a hledal stopy po zranění na dívčině těle. Jakmile se ujistil, že je v pořádku, byla jsem to já, koho zasáhl tvrdý pohled plný zuřivosti. On věděl, co jsem udělala. Věděl to lépe než ostatní. Stačilo mi jediné trhnutí trenérovy brady k tomu, abych to pochopila jako rozkaz, spěšně se zvedla z lavice, posbírala své věci a vypadla odsud. Pokud ty děti předtím netušily, kdo jsem, teď to věděly. Byla jsem ta, která byla jiná než ony, jiná než kdokoliv zde a odlišná od kohokoliv, kdo v tomhle celém městě žil.

Kráčela jsem chodbou budovy tělocvičny k šatnám. Naštěstí byla místnost šaten zcela prázdná. Zavřela jsem za sebou dveře, našla skříňku se svými věcmi a otevřela ji. Brašnu jsem pohodila na zem, když se dveře od skříňky rozletěly a s kovovým zaduněním udeřily do vedlejší zdi. Srdce mi v hrudi burácelo jako splašené, jakmile jsem se setkala sama se sebou v odrazu zrcadla.

Pohled mi oplácela obyčejně vypadající šestnáctiletá dívka. Průměrná výška, dlouhé černé vlasy, obličej s výraznými lícními kostmi a stejně tak průměrné křivky. Ušklíbla jsem se při té myšlence. Nic, co by přitahovalo pozornost, až na moje oči. Ne všichni z nás se narodili s touto anomálií navíc, ale drtivá většina ano.

Moje oči se nedaly popsat jako průměrné, ani jako přirozené. Byly jasně žluté s výrazným zlatým lemováním. Jako dítě jsem se

na sebe občas dívala do zrcadla a představovala si, že jsou moje oči sytě hnědé nebo modré. Pak už by pro mě přestalo platit alespoň několik ze zákonů Soulcity. Ale dnes? Veškeré představy o tom, že bych chtěla patřit do toho venkovního světa, byly pryč.

Věnovala jsem sama sobě poslední pohled do zrcadla a začala se převlékat. Moje pohyby byly téměř automatické, netrvalo to tedy dlouho, než jsem byla připravená na cestu. Se sportovní taškou přes rameno, která obsahovala veškeré mé věci, jsem se vydala z budovy. Udělala jsem jen dva kroky z šaten, než jsem dovolila známému pocitu, aby prostoupil celým mým tělem. Začínal na čele, jako kdyby mi na něj dopadaly ledové vločky, a pak do mě udeřila příjemná vlna, jež odnesla veškerou tíhu směrem k mým nohám a pak zcela pryč. Jen u mých nohou se formovala kupa světla. Zářivé linie se proplétaly, křížovaly a spojovaly, dokud nenabýly podoby čtyřnohého stvoření s lesklou černou srstí stejného odstínu, jako měly moje vlasy.

Má duše našlapovala po mém boku ve stejném rytmu, naprosto neslyšně. Skoro jako by se vznášela ve vzduchu. Shlédla jsem dolů a setkala se s párem pronikavých zvířecích očí, stejných, jako byly ty mé, jen s tím rozdílem, že oči mé duše plály všemi emocemi.

V hlavě se mi vybavily všechny ty hodiny tréninku a cvičení, včetně toho dne, kdy se má duše poprvé projevila. Byly mi čtyři a byl to den, který mě definitivně uvěznil na území Soulcity a také mě postavil pod ochranu městské Rady.

Chladný poryv větru mě udeřil do tváří, jakmile jsem vstoupila na ulici. Sklonila jsem hlavu a vydala se vstříc domovu. Míjela jsem známé domy, které byly pořád stejné, tak jak jsem si je pamatovala. Nic se zde nezměnilo. Ještě více jsem zabořila nos do tepla bundy a zabočila na konci ulice. Nepřekvapilo mě, že jsem narazila na hlídku. Dva muži se zbraněmi upevněnými za pasem,

v černých uniformách a těžkých botách sledovali každý můj krok. Z jejich pohledů mě svrběla kůže. Možná to věděli, že odsud odcházím.

Ta myšlenka mě donutila přidat do kroku. Jakmile se mi před očima objevil známý dům s železnou bránou, vypustila jsem z plic vzduch, který jsem celou tu dobu zadržovala.

Kovová brána se s třaskavým zvukem uzavřela a já se na malý okamžik zastavila a otočila hlavu k rohu ulice. Potřebovala jsem se ujistit, že ti dva strážníci nevyjdou zpoza toho rohu. Napočítala jsem do třiceti, a stále nic. Vzduch byl čistý.

Hned po příchodu do vstupní haly domu mě přivítalo několik úhledně vystavených papírových krabic, stejně jako tomu bylo při mém odchodu. Propletla jsem se bludištěm nepořádku, kolem bílých stěn, dokud jsem nedorazila do poloprázdné místnosti, kterou můj otec využíval jako svou pracovnu.

Před několika týdny té místnosti dominoval masivní pracovní stůl z tmavého dřeva, stěny lemovaly police plné knih a díky oknům, sahajícím od podlahy k samotnému stropu, zde byl neustále dostatek světla.

Dnes zely veškeré police prázdnotou, tátův stůl byl pryč, protože ho odvezli před dvěma dny, a stejně tak, jako tomu bylo ve zbytku domu, se i zde povalovaly lepenkové krabice různých velikostí.

Opřela jsem se ramenem o rám dveří a pohledem zkontrolovala celou místnost. Byl to zvláštní pocit. Tento dům byl mým domovem. Vyrůstala jsem tady, a přesto jsem ho teď opouštěla. My jsme ho opouštěli.

„Slyšel jsem tě přijít. Jaký jsi měla den?“ Odstoupila jsem ode dveří, abych uvolnila místo pro tatů, jehož postava se vynořila z chodby s velkou krabicí v náruči. Postavil ji na jednu z dalších krabic, a tím vytvořil novou malou věž.

„Vlastně celkem dobrý. Jako obvykle,“ zamumlala jsem a snažila se působit netečně. Nahlédla jsem do jedné z otevřených krabic a všimla si spousty předmětů zabalených v novinách. Už jsem se chtěla znuděně odvrátit, když mě zaujal zlatý detail vyčnívající mezi černobílými písmeny.

„To rád slyším,“ poznamenal táta, zatímco já opatrně vytáhla onen předmět, který tolik lákal moji pozornost. „Bude to ale nece-
lých patnáct minut, co mi volal Collagan.“

Nemohla jsem říct, že mě to oznámení překvapilo. Samozřejmě, že trenér mému otci zavolał. Určitě také kontaktoval jednoho z radních a dost možná i rodiče té malé holky.

„Nemám ti k tomu co říct. Prostě jsem si myslela, že to zvládnou.“ Doufala jsem, že v mém hlase není slyšet ani náznak té nejistoty, již jsem cítila. Místo toho jsem shlížela na fotografii ve svých rukou. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších věcí. Fotka, která stála na okraji tátova pracovního stolu od dob, co si pamatuju. Fotka zachycovala šťastnou rodinu. Malou holčičku s vlasy černými jako noc, která seděla na rozložitých ramenou muže, jenž ji přidržoval jednou rukou, aby nespadla, zatímco tou druhou objímal kolem pasu krásnou mladou ženu – mou matku.

Na ten konkrétní den jsem si pamatovala. Byla to jedna z několika úžasných vzpomínek, které jsem na svou matku měla. Obraz toho, jak se naklonila, aby tátu políbila, když fotoaparát cvakl. Bohužel jsem si pamatovala i den, kdy místo mé matky přišli k nám domů muži v černých uniformách a oznámili, že se máma domů již nevrátí, nikdy.

Bříškem palce jsem nepřítomně pohladila ženinu tvář a nevzdorovala, když mi hrubá dlaň vzala fotografii z rukou. Táta ji beze slova dal zpět do krabice, lícem dolů, a pak mi krátce položil ruce na ramena. „Brzo se zlepšíš v tom, jak to ovládat.“

Rozhodla jsem se tátovu uklidňující poznámku ignorovat a místo toho zavést řeč někam jina. „Takže, je všechno zařízeno?“ Za mojí jednoduchou otázkou se skrývalo mnohem víc. Táta se ke mně otočil zády a bylo slyšet trhání lepicí pásky, jak uzavíral jednu z krabic.

„Ano, zítra odjedeme. Nic už nás tady nemůže zadržet. Máme veškerá povolení k odjezdu.“

Nepřítomně jsem přikývla. Ta slova se mi odrážela v hlavě jako prázdná ozvěna. Od zítra bude tenhle dům prázdný a dost možná se sem brzy nastěhuje jiná rodina. „Měla by sis jít odpočinout. Ty i Rox musíte být unavené. Zítra nás čeká dlouhá cesta.“

Podívala jsem se dolů ke svým nohám na černou vlčici. Rox, to bylo její jméno. Jméno pro mou duši. Už jsem si nevzpomínala, proč jsem si vybrala právě toto jméno, ale věděla jsem, že nechci zvolit přístup jako několik jedinců Soulcity, kteří odmítali pojmenovat své vnitřní já. Mně připadalo přirozené nastavit určité hranice. Navíc jsem ve své blízkosti neměla nikoho, kdo by to neudělal. Duše mého otce se jmenovala Gesadar. Velká šelma podobná míšenci tygra a pantera. Když jsem byla dítě, Gesadar se kolem mě pohyboval často. Snažila jsem se drobnýma rukama uchopit pohybující se světlo do svých dlaní. Znamenalo to mít jakéhosi dalšího rodiče navíc. Od matčiny smrti se Gesadar neprojevoval tak jako dřív. Můj otec truchlil a ta bolest se nezmírnila ani po letech. Jeho tvář možná nic neprozradila, ale duše klamat nemůže.

„Dobrá, půjdu nahoru. Určitě nechceš s něčím pomoci?“ zeptala jsem se a přitom byla napůl cesty ze dveří. Viděla jsem, jak se tmavě modrý pohled stočil ke krabici, v které ležela fotografie, a pak se ozvalo odkašlání.

„Ne, dodělám to.“ Nepřipadalo mi moudré se hádat. Místo toho jsem se otočila na patě a vydala se z pracovny. Cestou jsem se

snažila zapamatovat si veškeré detaily, včetně toho, kde stál který kus nábytku, kde visel jaký obraz, a prsty mi nepřítomně kreslily po zdech. Kroky mě zavedly na vrchol točitého schodiště až do mého pokoje. Teď už to byla jen prázdná místnost, ani žádné krabice. Většinu mých věcí odvezli a mně zůstal jen batoh a rozložená deka uprostřed místnosti. Na hromadu jsem přihodila sportovní tašku, již jsem přinesla s sebou, a posadila se na zem do tureckého sedu.

Dům byl neobvykle tichý a venku se stmívalo. Na chvíli jsem zavřela oči a vyzkoušela jedno z těch dechových cvičení, která se doporučovala na kurzech s příhodným názvem Ovládej své pravé já, jež jsem absolvovala jen několikrát předtím, než trenér Collagan zjistil, že snaha o pravidelné hluboké dýchání a sezení v tureckém sedu zrovna příliš nenapomáhá k mému klidnému rozpoložení. Mnohem více mi vyhovovalo, když jsem mohla nahromaděnou energii vybit na boxovacím pytli nebo alespoň jakoukoli jinou činností, která způsobila, že jsem cítila každý sval.

Tu možnost jsem ve svém prázdném pokoji neměla. Schoulila jsem se na bok a dívala se z okna. Poslední noc tady. Doopravdy se to děje. Páteří mi projel slabý záchvěv při představě, že jsem tak blízko od toho, abychom odsud odjeli. Připravovala jsem se na odchod již dlouho. Spousta tréninku a učení o tom, jak je důležité zůstat před lidmi v utajení. Jak nevyvolat chaos a strach, protože strach z neznámého patřil k lidem už odpradáвна.

Dokazovalo to několik historických událostí, stejně tak jako byly důkazem i přísně střežené dokumenty ukryté v hlubinách archivu Soulcity. Neměla bych o nich vědět, ale můj otec sloužil v ochranné jednotce Soulcity a dříve si svou práci občas nosíval domů. Dodnes se mi v hlavě uchovala vzpomínka na dokument v červených deskách, který obsahoval fotografii těla muže, jenž byl

zastřelen za bílého dne, a to jen kvůli tomu, že ve službě odhalil své druhé já. Zaplatil vysokou daň za to, že jen uklouzl na hraně sebeovládání.

Ta fotografie byla měsíce středobodem mých nočních můr. Tehdy mi došlo, že ne všichni lidé jsou dobří a že odhalení může znamenat smrt.

2. KAPITOLA

Probudilo mě sluneční světlo pronikající do pokoje skrze rolety. Nejdříve mě ten paprsek jen lehce šimral na tváři, ale pak si našel cestu na oční víčka. Odvrátila jsem se od protivného světla na bok a hodlala se znovu propadnout do spánku, když náhle zmizela deka, pod kterou jsem ležela. Doslova byla stržena z mého těla pryč a chladný vzduch mě celou obalil. S nevrlou grimasou ve tváři jsem se posadila a otevřela oči ve chvíli, kdy jsem mohla vidět jen špičku panterího ocasu a cíp přikrývky mizející za rohem dveří od mého pokoje.

Tobě taky dobré ráno, tati, pomyslela jsem si a protáhla ztuhlé končetiny. Trochu mi trvalo, než jsem se úplně probudila a donutila tělo pracovat. Nebyla jsem zrovna ranní ptáče. Pohledem jsem putovala po pokoji, po holých stěnách, hromádce oblečení na podlaze, pohozeném batohu, až ke svým holým nohám. Chladný vzduch mě opět celou rozklepal a okamžitě jsem zalitovala ztráty teplé a měkké deky.

Hlavou mi bleskl nápad. Možná byl trochu dětinský, ale pokud mělo být tohle poslední ráno před odjezdem ze Soulcity, hodlala jsem si ho pořádně užít. Znovu jsem se položila celým tělem na zem, natáhla končetiny, zavřela oči a zklidnila dech.

Na chvíli se mě zmocnila silná závrať, které jsem vzdorovala jen na tak dlouho, než jsem si byla jistá, že to zabralo. Když jsem

otevřela oči tentokrát, viděla jsem své vlastní tělo ležící na podlaze svého pokoje. Trochu děsivý pohled. Hrudník se mi zvedal jen jemně, zbyla jen prázdná schránka – tělo bez duše.

Bylo mi jasné, že v tomhle stavu nevydržím dlouho. Chtělo to roky tréninku tohle umění ovládnout, a ani to nemuselo zaručit úspěch. Nemohla jsem marnit čas a vzdálila se od ležící schránky. Moje vědomí proplouvalo domem. Nabývalo podoby čtyřnohého stvoření a vzápětí se prolínalo s duhovými paprsky.

Po krátkém putování jsem stanula na úpatí schodiště, kde jsem měla dokonalý výhled do kuchyně. Táta připravoval snídani, pohyboval se kolem kuchyňské linky v dobré náladě. Poznala jsem to podle tichého pobrukování. To značilo u mého otce dobrou náladu. Gesadar byl pryč, pevně uzamčený v tátově nitru. To mi hrálo do karet.

Využila jsem hromadu krabic, abych se tam ukryla, a vyčkávala na ten správný moment. Trpělivě, vteřinu po vteřině. Potřebovala jsem ještě pár minut k tomu, abych dotáhla svůj plán k dokonalosti, ale cítila jsem, jak mě neviditelná síla táhne pryč, zpátky do mého těla. Ta potřeba byla čím dál naléhavější a stupňovala se společně s počínající bolestí. Vidění se mi mírně rozostřilo, když se postava táty dostala do ideální blízkosti pro uskutečnění mého plánu. Chtěla jsem skočit, přemlouvala jsem svou podobu ke skoku, ale bylo příliš pozdě. Vyršel mi čas.

Se zalapáním po dechu a panickým máváním rukou se moje tělo vymrštilo do sedu. Byla jsem ráda, že to byl právě tenhle případ, a ne ten, kdy jsem zcela ochromená a musím jen čekat, než se mi do těla vrátí cit.

Dusot a hluk na schodech mi oznámily, že ochránářský rodič je na cestě. „Raven?!“ zněla zčásti vyděšená otázka. „Jsem v pořádku, tati,“ odpověděla jsem, zatímco se táta sesunul na podlahu. Kolena si

možná trochu odřel o parkety, zatímco dlaněmi kontroloval případná zranění mojí tváře a všech končetin. Jeho oči zářily intenzitou, která znamenala silné emoce a duši pohybující se těsně pod povrchem.

„Nic mi není, vážně.“ Konečně se mi podařilo vyprostit z otcových rukou.

„Přecenila jsi svoje síly,“ zhodnotil mé počínání táta hlasem, který zněl dost autoritativně. Zatnula jsem zuby a bojovala s reflexem obrátit oči v sloup.

„Už je to jen nějaká doba, co jsem využila Roxinu podobu. To je celé. A byla jsem jen kousek od toho, abych tebe a Gesadara dostala.“ V pokoji zavládlo krátké ticho, než se tátova postava zvedla ze země a pomohla na nohy i mně.

„Obleč se, sejdem se dole. Dělá pro nás snídani.“

„Myslíš svoje vyhlášená míchaná vejce s dvojitou náloží slaniny?“ optala jsem se a nepřehlédla záblesk pobavení v tátových očích. Gesadarova přítomnost zeslábla společně s klidem.

„Nemůžeme odsud odjet bez toho, abychom si tu naposledy uvařili naši oblíbenou specialitu, ne?“ S tím jsem mohla jen souhlasit, a proto jsem vůbec neprotestovala, když jsem o necelých patnáct minut později seděla u stolu a před sebou měla talíř plný teplého jídla.

„Mluvila jsi v poslední době s Calebem nebo s někým z týmu?“ prohodil táta mezi sousty, zatímco sepisoval seznam věcí na papír. Ta otázka mě překvapila. Vidlička zůstala viset ve vzduchu jen pár centimetrů od mých úst.

„Vyměnili jsme si několik e-mailů, ale jinak nic zvláštního.“ Táta přikývl, ale něco se mi na tom celém nezdálo. Pečlivě jsem hodnotila jeho postoj, snažila se nahlédnout do jeho hlavy.

„Proč mám pocit, že mi něco tajíš?“ V tónu hlasu se mi odrážela nedůvěra a táta to musel vědět. Přesto celou otázku zazdil,

když mi věnoval úsměv a odnesl již prázdný talíř od své snídáně ze stolu.

„Tobě bych nikdy nic nezatajil,“ řekl, ale přitom stál zády ke mně. Neměla jsem čas vyslovit jakoukoli další pochybnost, protože debata byla u konce.

„Najez se, naposledy obejdi dům a sejdeme se venku v autě.“

Ta jediná věta byla jako blesk z čistého nebe. Jasná, stručná, přímá a rozechvěla všechny buňky v mém těle. Odjezd byl na dosah. Mnohem blíže než kdy předtím.

3. KAPITOLA

„Raven, odjíždíme!“ Hluboký mužský baryton mě volal, zatímco já stála uvnitř domu. Dodávka zaparkovaná na příjezdové cestě byla plná lepenkových krabic a dalších věcí, které jsme se rozhodli vzít s sebou. Celý proces nám zabral několik hodin, než zbyl kompletně vyklizený dům. I přes prázdné místnosti a bíle chladné zdi na mě působilo teplo domova.

Nízce položené zaskučení bylo jasným a nevyvratitelným důkazem, který neslo ignorovat. Sledovala jsem, jak má vlastní duše obchází celou místnost, a nedokázala jsem tomu zabránit. Vyžadovalo to určitou úroveň sebeovládání, abych Rox povolala zpět. S posledním ohlédnutím jsem vyšla ven na verandu, kde se o dodávku opíral můj otec a na kapotě se vyhřívala velká kočka. Ten obraz přede mnou byl natolik zvláštní, že jsem zastavila přímo v polovině kroku. Jen díky vytrénovaným reflexům se mi podařilo včas zachytit předmět, který se zalesknul na slunci krátce předtím, než ho táta hodil.

V dlani mi ležel klíč. Kov byl chladný a z nějakého důvodu i těžší než obvykle, možná se mi to jen zdálo. Naposledy zamknout náš dům. Domov, kde jsem vyrůstala. Kupodivu mi rozhodnutí netrvalo dlouho. Klíč hladce vklouzl do zámku a já jím okamžitě prudce otočila. S klíčem v ruce jsem se obrátila, připravená seběhnout schody verandy k příjezdové cestě a dodávce. Zastavil mě známý pocit, který mě smetl jako vlna nevolnosti.

Zvolnila jsem krok a kráčela k otci, koutkem oka jsem se podívala doprava, k místu, odkud se ta vlna přihnala. Stál tam. Neměl na sobě sice jednu z uniforem bezpečnostních složek, ale přesto nebylo těžké uhádnout, pro koho pracuje.

Na tvář jsem si nasadila falešný úsměv a překonala vzdálenost k dodávce. Do dlaně jsem tátovi vložila klíč a snažila se působit přirozeně.

„Stojí tam hlídka,“ zašeptala jsem a odvrátila tvář, abych se ohlédla i na druhou stranu ulice. Ta byla čistá. Můj otec nezpanikařil. Jeho rázné přikývnutí bylo jediným znamením, které jsem potřebovala. Oba jsme nasedli do auta. Motor zaburácel.

„Jsi si jistý, že mě nechají jít?“ Pozdě mi došlo, že jsem zaměnila slovo „nás“ za slovo „mě“, a táta si toho všimnul. Klouby na rukou se mu vyboulily, když ještě pevněji sevřel volant a my projeli přímo kolem jednoho ze strážných.

„Nemají na vybranou. To, že jsi výjimečná, neznamená, že máš méně práv než ostatní.“

Ze zvyku jsem přikývla. Tu větu říkával můj otec v poslední době často, proto bylo zbytečné cokoli namítat. Mnohem více mě zaujal odraz ve zpětném zrcátku dodávky. Silueta muže se vzdalovala, přesto jsem si byla jistá, že mluví do vysílačky. *Oni si vždycky najdou cestu, jak nás kontrolovat.*

Věta, kterou mi kdysi řekl Caleb, najednou vytanula v mých vzpomínkách. S hlavou opřenou o okno jsem vyhlížela ven. Soulcity se zrovna nepyšnilo cenou města roku. Vlastně šlo o přísně zabezpečenou vojenskou oblast, alespoň to stálo na výstražných cedulích v okruhu několika kilometrů za branou města. Komplex se v průběhu let přizpůsobil, přesto byla hlavní budova radnice. Druhou největší budovou byla nemocnice s přilehlým vědeckým centrem a obytná část, která se rok od roku přistavovala. Prostory pro

kulturu, školství a volný čas se daly spočítat na prstech jedné ruky. Veškeré zásobování města bylo závislé na venkovní společnosti.

„Už jen poslední krok,“ zamumlal táta z místa řidiče, zatímco zastavil před branou z města. K našemu autu přistoupila žena oděná v černém, ale její uniforma nepatřila bezpečnostním jednotkám. Byla jen hlídkou u brány. Na její pokyn jsme vystoupili z auta.

„Vypadá to, že je vše v pořádku,“ řekla poté, co zkontrolovala podané doklady a porovнала je s elektronickou databází, „prosím, následujte mého kolegu, mezitím zkontrolujeme stav vašeho nákladu a zda vše souhlasí s předpisy.“

Po páteři mi přecházel mráz z přítomnosti všech duší kolem. Mohla jsem jen doufat, že prohlídka nebude trvat dlouho. V naší blízkosti se objevil podsaditý chlap ve středním věku. Podle mírného zaslutování nebylo těžké si odvodit, že poznal mého otce. Otec dříve pracoval jako náčelník bezpečnostních jednotek. Alespoň do matčiny smrti, kdy se stáhnul do ústraní, zahodil kariéru a všechnen svůj čas věnoval výchově své dcery. Aura přirozené autority mu však zůstala dodnes.

Následovali jsme strážníka několika prázdnými chodbami a schodišti až do třetího patra budovy. Teprve tam náš průvodce zaklepal na jedny z dveří a vstoupili jsme dovnitř. Okamžitě mě do nosu udeřil pach dezinfekce a silné stropní zářivky jen podtrhly atmosféru sterilního prostředí. Jen krátce jsem očima opsala celý prostor a bylo mi jasné, že jde o jakousi laboratoř. Z toho zjištění se mi postavily chloupky na krku a bojovala jsem s touhou odsud odejít.

„Carlosi!“ rozlehl se tátův hlas místností a já sebou trhla. Strážník, který nás sem zavedl, byl pryč a místo něj stál na jeho místě můj otec s úsměvem na tváři. Musela jsem zamrkat, abych se přesvědčila, že je ten úsměv pravý.

„Rád tě vidím, starý příteli, nevěřil jsem, že se ti povede opustit náš svět.“ Zelená plachta dělící místnost na dvě poloviny se odsunula a odhalila muže, který musel být jen o něco málo starší než můj otec. Byl menší, celou jeho postavu zakrýval doktorský plášť a za obroučkami brýlí sedících na trochu křivém nose se skrýval pár tmavých očí. Nevzbudil ve mně obavy, jako tomu v případě mé fobie z bílých plášťů bývalo, ale naopak mě fascinovala koule světla, která doktora následovala. Čím blíže byla, tím více nabírala tvar. Paprsky barev vystřídaly celé duhové spektrum, až se ustálily ve zlatých odstínech. Ze světla se vynořila drobná pracka s drápy následovaná druhou, obě porostlé srstí ve zlatém až oranžovém odstínu, a nakonec se objevilo drobné stvoření, duše, která zcela překonala veškerá má očekávání. Opravdu to byla opice?

Ten výjev mě ohromil natolik, že jsem nezaznamenala, jak se můj otec s doktorem přivítali. Jejich rozhovor mi ale neunikl.

„Už je to skoro dvacet let, Carlosi.“

„Opravdu? Kdo by to počítal?“

„Vidím, že jsi za ta léta ztratil i těch pár vlasů, co jsi měl.“

Zvláštní dialog mezi těmi dvěma byl přerušen ostrým smíchem jmenovaného Carlose. Ten muž se skoro popadal za břicho a vypadalo groteskně, když to samé udělalo i malé stvoření na stole, než mu skočilo na rameno.

„Alespoň na Meliovi můžu ukázat, jak úžasnou hřívu jsem jako mladý míval.“

I můj otec se začal smát. Ti dva očividně sdíleli vtip z minulosti, o kterém já neměla ani ponětí, a z nějakého důvodu jsem si připadala trochu nepatřičně. Ovšem jen do doby, než se ke mně obrátila doktorova pozornost.

„Víš, ještě před chvílí jsem si myslel, že máš syna, a teď vidím, že jsem se zmýlil.“

Odmítla jsem couvnout, když se ke mně starší muž přiblížil, navíc jsem byla stále uvězněna fascinací nad jeho duší. Ještě nikdy jsem se nesetkala s nikým takovým.

„Je to trochu ošemetné, Carlosi. Můžeš se seznámit s mojí dcerou Raven. Raven, tohle je Carlos. Můj dlouholetý přítel.“

Má dlaň se ocitla v hřejivém sevření a zůstalo mi v ní drobné mravenčení i poté, co jsem ruku odtáhla.

„Velmi rád tě poznávám, Raven.“ Uvědomila jsem si, že se doktor Carlos usmívá od první chvíle, co jsme sem přišli. Nutilo mě to přemýšlet, zda je to u tohoto muže typické. Stejný úsměv, jen s výraznými špičky, navíc ukazovala i jeho duše.

„Och, málem bych zapomněl. Toto je Melio,“ ukázal na své rameno, kde malá opice balancovala v prostoru.

„Jsem opravdu rád, že tě po tolika letech vidím, Carlosi. Já a Raven máme ale přece jen trochu naspěch.“

„Samozřejmě! Dáme se do práce!“ zvolal s notnou dávkou nadšení Carlos a během okamžiku jsem stála před velkým zrcadlem a na stole vedle mě ležel malý kufřík.

„Musíte mi to prominout, čekal jsem chlapce a připravil jsem tmavší odstíny.“ Zmatek musel být v mé tváři znatelný, ale jakmile Carlos ten drobný kufřík otevřel, úlevně jsem vydechla. Konečně mi to došlo. Naše oči. Potřebovali jsme zásobu barevných kontaktních čoček, které nebudou přitahovat nechtěnou pozornost.

„Není se čeho obávat, Raven. Jen najdeme typ čočky, jež v kombinaci s tvou duhovkou vytvoří co nejpřirozenější odstín. Osobně jsem na základě předběžných informací vybral tyto. Z tvých světlých očí udělají kaštanově hnědé, ale můžeš si sama vybrat, které ti budou vyhovovat.“

Carlosův hlas zněl laskavě a mile. Z počátku mi radil, jak nasa-
dit tu zvláštní věc do oka, ale později prokládal cenné rady i konver-

zací s mým otcem. Hovořili o starých časech, o tom, co Carlose přivedlo zpět do Soulcity. Jejich rozhovor se ale vytratil, když jsem o několik minut později stála proti zrcadlu a pohled mi oplácela dívka, kterou jsem neznala. Vypadala jako naprostá cizinka.

Ze zvláštního pocitu odcizení mě vytrhl pár dlaní, jež se usadily na mých ramenou. Brada mého otce spočinula na vrcholku mé hlavy. I jeho oči byly jiné. Už nebyly tak intenzivní jako předtím a změnila se i jejich barva. Teď na světle hnědou.

„Zvykneš si, Raven,“ prohlásil Carlos, když zavřel kufřík a cosi napsal do dokumentů před sebou.

„Jsme skoro hotoví! Zbývá jen drobný detail.“ Carlos větu ani nedokončil, nebo jsem ji už nevnímala. Až příliš mě rozptýlila bodavá bolest v rameni. Instinktivně jsem se ohnala po nebezpečí a vzápětí si přitiskla ruku na poraněné místo, kde nic nebylo. Jen na stole, vedle kterého jsem stála, poskakoval Melio. V prackách svíral injekční jehlu.

„Občas se vyplatí mít duši, co má dvě šikovní ruce, nemyslíš?“ Doktorův optimismus jsem rozhodně nesdílela. Naopak mnou lomcovalo rozhořčení.

„Co takhle příště menší varování, doktore?“

„Snad tě potěší, že žádné takové příště nebude, Raven,“ odpověděl Carlos, zatímco s úsměvem vhodil použitou jehlu do směsi odpadu.

„To byl můj nápad. Víím, jak nenávidíš jehly.“

V tom měl můj otec pravdu. Nenáviděla jsem ten pocit, kdy mi kůži pronikla ta ostrá věc. Nicméně ani vysvětlení o moc nezmiřnilo mé podráždění.

„Co jste mi to vlastně píchli?“

„Věř mi, že nejde o nic škodlivého, Raven. Je to rutinní postup. Každý, kdo opouští město, musí projít touhle kontrolou. Teď

už zbývá jen podepsat tenhle formulář, že jste srozuměni s veškerými zákony a povinnostmi, jež se vážou se životem mimo vymezené území a tak dále.“

Carlos nám podal dva vytištěné štosy papírů. Jen letmo jsem jimi zalistovala. Muselo jít přinejmenším o nějakých deset stran. Následovala jsem tátova příkladu a podepsala prázdnou linku na konci a dokumenty odevzdala.

„Teď je to vše. Rád jsem tě viděl, starý příteli, i když mě mrzí, že je to za takovýchto okolností.“ Poprvé bylo vidět zřetelné zklamání na Carlosově tváři, i jeho úsměv zmizel.

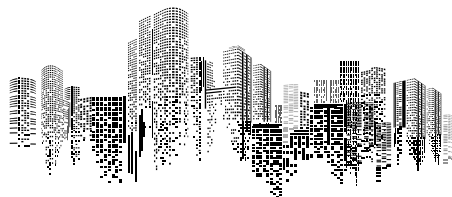
„Jsem si jist, že se naše cesty ještě zkrříží, Carlosi.“ Carlosův obličej se znovu rozzářil.

„Rád jsem tě poznal, Raven.“

„Nápodobně,“ dokázala jsem reagovat na rozloučení při cestě z laboratoře. Prohlídka dodávky proběhla v klidu. Žena, která měla na starost celý proces, nám s naučenou zdvořilou frází vrátila naše doklady.

Zatímco jsem seděla na sedadle spolujezdce, sledovala jsem, jak se velká brána přede mnou otvírá. Nedoprovázelo ji žádné kovové skřípění ani vítězné fanfáry, přesto se mi tajil dech. Vyjeli jsme, brána se vzdalovala v odrazu zpětného zrcátka, nakonec zmizela úplně a až tehdy se mi do plic vrátil vzduch.

„Jsme pryč.“ Ta slova mi vyklouzla z úst skoro bezděčně. Zopakovala jsem je znovu, táta přikývl. Usmívala jsem se, samou radostí stáhla okénko a měla chuť zakřičet, uvolnit se. Cítila jsem štěstí a určitý druh svobody, který zesílil, když auto naplnila hlasitá hudba z rádia. Zaklonila jsem hlavu na sedačku a užívala si ten okamžik. Umlčela jsem i ten otravný hlas vzadu ve své hlavě, který mi říkal, že se do Soulcity brzy zase vrátím.

4. KAPITOLA

Jízdou autem jsme strávili celý den a skoro i noc. Nabídla jsem tátovi, že budu řídit, ale odmítl. Bylo mi jasné, že po tolika hodinách strávených za volantem musí být unavený. Pokradmu jsem mu věnovala postranní pohled. Stejně jako před pěti minutami sledoval silnici před námi a jeho oči i přes čočky nepatrně zářily. Možná za to mohlo vyčerpání nebo příliš velké soustředění. Zavrtěla jsem se na sedadle ve snaze najít si pohodlnější polohu. Celé tělo jsem měla ztuhlé a už mě unavovalo sledovat ubíhající cestu. Otázka, kdy dorazíme na místo, mě páčila na jazyku.

„Raven, je pozdě. Měla by ses zkusit trochu vyspat,“ řekl táta s očima upřenýma na vozovku. Neměla jsem náladu ani energii se s ním hádat, nemělo to cenu. Zaklonila jsem hlavu, zavřela oči a za plynulého hluku motoru usnula.

Probudil mě lehký náraz při zastavení auta, síla setrvačnosti pohnula mým tělem na sedadle spolujezdce. Prudce jsem otevřela oči a současně ucítila mírnou bolest za krkem – bezpečnostní pás mi asi způsobil pár otlačenin a svaly mi ztuhly. V polospánku jsem roztáhla ruce, abych se protáhla, a zamžourala jsem přes čelní sklo. Zrovna vycházelo slunce, a když mé oči přivykly prvním slunečním paprskům, naskytl se mi pohled na budovu, která byla jako vystřižená z dokonalého snu. Dvoupatrový dům se pyšnil velkými okny, verandou, balkonem a celý pozemek zahrady byl oplocen bílým

plaňkovým plotem. Zjistila jsem, že se mi na tváři samovolně vytvořil slabý úsměv.

„Vážně, tati?“ ušklíbla jsem se. V očích mi tančilo pobavení.

„Musíme zapadnout do davu a tohle je dobrá čtvrť. Ven z auta.“

To mi nikdo nemusel říkat dvakrát. Dostat se z miniaturního prostoru dodávky bylo mým snem několik posledních hodin. Při seskoku na prašnou cestu mě udeřil do tváře teplý vzduch. Vehnal mi vlasy do obličej a zastínil mi tak výhled.

„Kdo tam bude první, má právo na ten nejlepší pokoj!“ Takovou výzvu jsem nemohla odmítnout. Bez čekání jsem se dala do běhu. Prach z cesty mi vířil kolem nohou a pravděpodobně mi zašpinil kalhoty, když jsem běžela ke dveřím. Jen vzdáleně jsem si všímala okolních domů a soustředila se na dům před sebou a rychlý sled dopadů podrážek na cestě. Věděla jsem, že mi táta dává náskok.

Hlavní dveře byly odemčené, vpadla jsem dovnitř. Okamžitě mě uvítaly otevřené prostory. Ten dům voněl novotou, jeho struktura se nelišila od našeho domu v Soulcity. Nebylo těžké uhádnout, že byl navržen právě pro obyvatele s „imunitní dysfunkcí“, jak byla naše komunita označována při jakémkoli kontaktu s venkovním světem. Všechna okna byla již předem vybavena roletami, které se daly pohodlně spustit dolů, a zabránily tak nevídaným očím zahlédnout něco, co vidět neměly.

Bylo mi jasné, že tenhle dům má i jiná tajemství, jež co nevidět prozkoumám. Po točitém schodišti mě kroky zavedly do druhého poschodí. Nebylo těžké uhádnout, která z místností bude mým novým pokojem. Překvapením byl menší balkon v mé ložnici, s výhledem do zahrady. Postavila jsem se k oknu a vyhlédla ven, pak zvedla oči k obloze, když se mi na ramenou usadily hřejivé dlaně.

„Vítej doma, Raven,“ pošeptal mi táta do ucha. Otočila jsem se a silně ho objala.